

V pátek 13. března se pražský hotel Olšanka opět stal místem setkání těch, kteří vědí, že diabetologie není jen o číslech. Na XVIII. ročník DiaPsychoDnů přijely diabetologické týmy, psychologové, psychoterapeuti i psychiatři, aby společně otevřeli téma, které je v každodenní praxi všudypřítomné – a přitom často zůstává nepojmenované: **hranice v ordinaci**.

Podtitulem letošního ročníku bylo „*Být tu pro druhé a přitom neztratit sebe*“ – a právě tato tenze se prolínala celým programem. Ukazovalo se, jak snadno se hranice v praxi rozostřují: když si práci odnášíme domů, když přebíráme odpovědnost za pacienta víc, než je únosné, nebo když není jasné, kde končí naše role.

MUDr. Komorousová připomněla, že hranice nejsou pevně dané – proměňují se v čase, s našimi zkušenostmi i životními situacemi. Prof. Štechová nabídla konkrétní pohled skrze kazuistiku napříč věkovými skupinami pacientů a otevřela i náročné téma práce s dětmi, kde do vztahu nevyhnutelně vstupuje rodič. Velmi autentický byl i příspěvek sestry Hanky Kůsové, která přiblížila, jak si hranice nastavují zdravotní sestry – a že v konečném důsledku je to vždy osobní volba každého z nás.

Nový úhel pohledu přinesla Mgr. Aneta Dostálová z Porta Medica. Ve své přednášce ukázala, že hranice nejsou jen psychologické či profesní, ale i **právní** – a že jejich nejasnost může mít konkrétní důsledky. Praktické příklady z praxe pomohly účastníkům lépe se zorientovat v tom, kde končí odpovědnost zdravotníka a začíná odpovědnost pacienta.

Panelová diskuse pak přinesla živou výměnu zkušeností a otázek z každodenní praxe – od konkrétních situací z ambulancí až po obecnější dilemata spojená s nastavováním hranic.

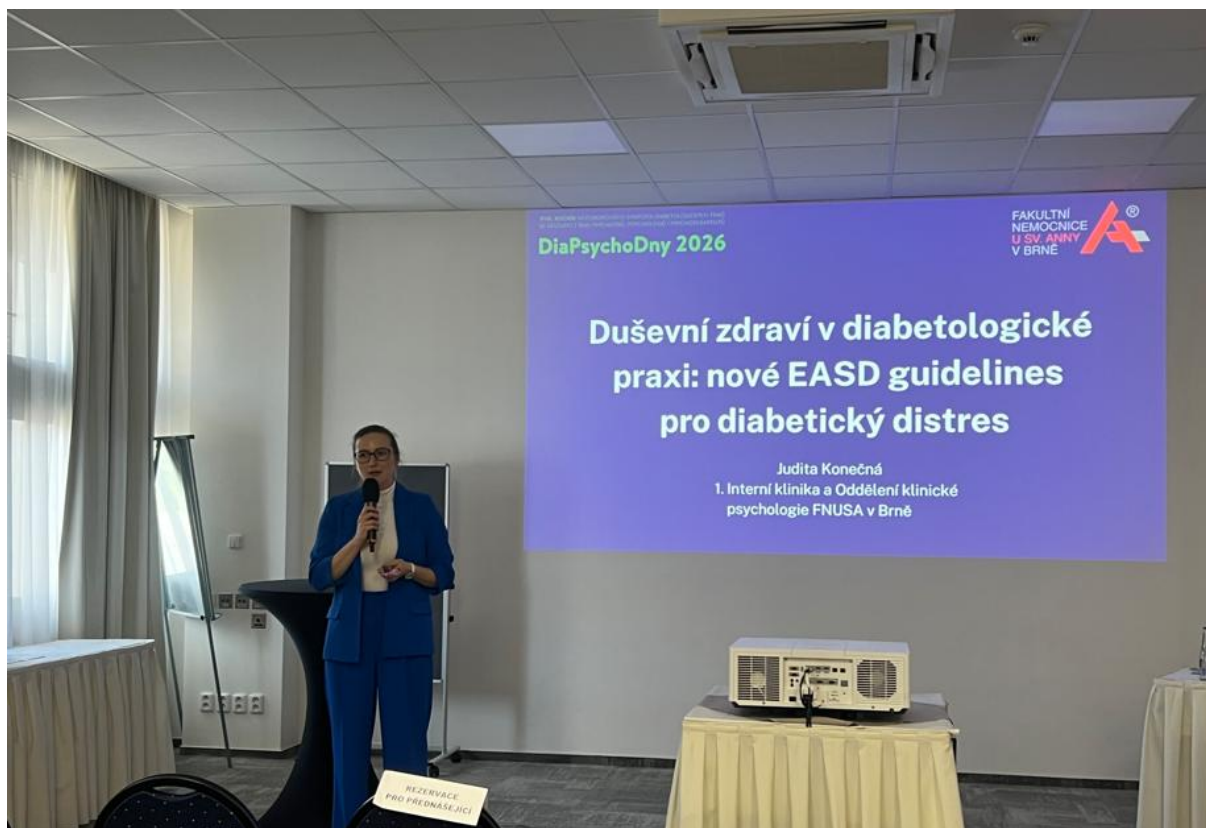

Další část programu patřila workshopům, které tradičně tvoří srdce DiaPsychoDnů. V bezpečném prostoru malých skupin účastníci sdíleli své „náročné“ pacienty a společně hledali nové úhly pohledu. Velký zájem vzbudil i workshop zaměřený na neuroleadership, kde se otevřelo téma základních lidských potřeb a jejich role při nastavování vztahů a kompetencí v týmu. Neméně důležitý byl prostor věnovaný sebepěči – tedy tomu, jak si udržet energii, jak se rychle zklidnit mezi pacienty a jak pracovat s vlastními emocemi.

Výraznou novinkou letošního ročníku byla **posterová sekce v elektronické podobě**. Sedm prezentovaných sdělení ukázalo, jak velký dopad může mít změna v komunikaci. Opakovaně zaznívalo, že právě využití principů motivačních rozhovorů vedlo u „nespolupracujících“ pacientů ke zlepšení spolupráce i kompenzace. Inspirativní byly i kazuistiky reflektované v Bálintovských skupinách, kde změna postoje zdravotníka otevřela prostor pro změnu na straně pacienta.

Závěr patřil novým doporučením EASD v oblasti diabetického distresu, která představila Mgr. Judita Konečná, Ph.D., a následné diskusi o tom, jak tato doporučení skutečně přenést do běžné praxe.

Co si z letošních DiaPsychoDnů odnášíme?

Možná především to, že hranice nejsou slabostí ani bariérou – ale naopak podmínkou dlouhodobě udržitelné péče. Že dobře nastavené hranice neoddělují, ale pomáhají vytvářet bezpečný prostor pro pacienta i zdravotníka. A že mluvit o nich – otevřeně, sdíleně a bez pocitu selhání – má smysl.

DiaPsychoDny znovu potvrdily, že když se propojí medicína s psychologií a zkušeností z praxe, vzniká prostor, který není jen odborně přínosný, ale i lidsky podpůrný.

A možná právě to je jejich největší hodnota.

Další se budou konat 19.-20.3.2026 v Praze v hotelu Olšanka – těším se na setkání s Vámi

Jozefína Štefánková